

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਭਉ ਤੇਰਾ ਭਾਂਗ ਖਲੜੀ ਮੇਰਾ ਚੀਤੁ ॥ ਮੈ
 ਦੇਵਾਨਾ ਭਇਆ ਅਤੀਤੁ ॥ ਕਰ ਕਾਸਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਭੂਖ ॥ ਮੈ ਦਰਿ ਮਾਗਉ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥ ਤਉ
 ਦਰਸਨ ਕੀ ਕਰਉ ਸਮਾਇ ॥ ਮੈ ਦਰਿ ਮਾਗਤੁ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੇਸਰਿ ਕੁਸਮ
 ਮਿਰਗਮੈ ਹਰਣਾ ਸਰਬ ਸਰੀਰੀ ਚੜ੍ਹਣਾ ॥ ਚੰਦਨ ਭਗਤਾ ਜੋਤਿ ਇਨੇਹੀ ਸਰਬੇ ਪਰਮਲੁ ਕਰਣਾ
 ॥੨॥ ਘਿਅ ਪਟ ਭਾਂਡਾ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਐਸਾ ਭਗਤੁ ਵਰਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ॥ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵੇ ਰਹੇ
 ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਦਰਿ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥੨॥੧॥੨॥ {ਪੰਨਾ 721}

ਪਦਅਰਥ:- ਭਉ—ਡਰ, ਅਦਬ। ਭਾਂਗ—ਭੰਗ। ਖਲੜੀ—ਗੁੱਥੀ। ਦੇਵਾਨਾ—ਨਸ਼ਈ, ਮਸਤਾਨਾ। ਅਤੀਤੁ—
 ਵਿਰਕਤ। ਕਰ—ਦੇਵੇਂ ਹੱਥ। ਕਾਸਾ—ਪਿਆਲਾ। ਦਰਿ—(ਤੇਰੇ) ਦਰ ਤੇ। ਮਾਗਉ—ਮੈਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਨੀਤਾ
 ਨੀਤ—ਸਦਾ ਹੀ।1।

ਤਉ—ਤੇਰਾ। ਕਰਉ—ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਮਾਇ—ਸਦਾਅ, ਆਵਾਜ਼। ਮਾਗਤੁ—ਮੰਗਤਾ। ਪਾਇ—ਦੇਹ।1।
 ਰਹਾਉ।

ਕੁਸਮ—ਫੁੱਲ। ਮਿਰਗਮੈ—ਮਿਰਗ-ਮਦ, ਕਸਤੂਰੀ। ਹਰਣਾ—{ihzr&X} ਸੋਨਾ। ਸਰੀਰੀ—ਸਰੀਰਾਂ ਤੇ।
 ਜੋਤਿ—ਸੁਭਾਉ। ਇਨੇਹੀ—ਇਹੋ ਜੇਹੀ। ਪਰਮਲੁ—ਸੁਗੰਧੀ।2।

ਘਿਅ ਭਾਂਡਾ—ਘਿਉ ਦਾ ਭਾਂਡਾ। ਪਟ—ਰੇਸ਼ਮ। ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ—ਕੋਈ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਵਰਨ ਮਹਿ—(ਭਾਵੇਂ
 ਕਿਸੇ ਹੀ) ਜਾਤਿ ਵਿਚ। ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ—ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਚ। ਨਿਵੇ—ਨਿਵੇਂ ਹੋਏ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਵਾਲੇ। ਤਿਨ ਦਰਿ—ਉਹਨਾਂ
 ਦੇ ਦਰ ਤੇ। ਭੀਖਿਆ—ਖੈਰ।3।

ਨੋਟ:- ਅੰਕ 3 ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਅੰਕ 1 ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ “ਘਰੁ 2” ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।

ਅਰਥ:- (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਮੰਗਤਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਸਦਾਅ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ (ਆਪਣੇ ਦੀਦਾਰ
 ਦਾ) ਖੈਰ ਪਾ।1। ਰਹਾਉ।

ਤੇਰਾ ਡਰ ਅਦਬ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਭੰਗ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਮਨ (ਇਸ ਭੰਗ ਨੂੰ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਣ ਲਈ) ਗੁੱਥੀ ਹੈ। (ਤੇਰੇ ਡਰ-ਅਦਬ
 ਦੀ ਭੰਗ ਨਾਲ) ਮੈਂ ਨਸ਼ਈ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਦੇਵੇਂ ਹੱਥ (ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ ਖੈਰ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ) ਪਿਆਲਾ
 ਹਨ, (ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੇਰੇ) ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਭੁੱਖ (ਲੱਗੀ ਹੋਈ) ਹੈ, (ਇਸ ਵਾਸਤੇ) ਮੈਂ (ਤੇਰੇ) ਦਰ ਤੇ ਸਦਾ (ਦੀਦਾਰ
 ਦੀ ਮੰਗ ਹੀ) ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।1।

ਕੇਸਰ, ਫੁੱਲ, ਕਸਤੂਰੀ ਤੇ ਸੋਨਾ (ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਭਿੱਟ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ, ਇਹ) ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ
 ਹਨ। ਚੰਦਨ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਗੰਧੀ ਦੋਂਦਾ ਹੈ, ਅਜੇਹਾ ਹੀ ਸੁਭਾਉ (ਤੇਰੇ) ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਹੈ।2।

ਰੇਸ਼ਮ ਤੇ ਘਿਉ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ (ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਕਿਸ ਦਾ ਹੱਥ ਲੱਗ ਚੁਕਾ
 ਹੈ)। (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰਾ) ਭਗਤ ਭੀ ਅਜੇਹਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੀ ਜਾਤਿ ਵਿਚ (ਜੰਮਿਆ) ਹੋਵੇ।

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਪ੍ਰਭੂ-ਦਰ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਤੇ ਆਖ—ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਜੇ ਬੰਦੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲਿਵ
 ਲਾਈ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ (ਰੱਖ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਰਸਨ ਦਾ) ਖੈਰ ਪਾ।3।1।2।